

ми посеще и други ситикове за да ги чита
и да кара мислено си за тях. Когато
тези негов ситикове видяха му вапони,
те според мен много етно от тях има
равно на ситиково време му „В кубрика“.
Веднаш го попитах не би ли искал да
ми препише собствено ситиково
време „В кубрика“ за да го има как
може от него тъй като оставаша още
малко дни до излизане на 1932 година, когато
Виницката на Ванцаров забъркваше мор-
ското училище, и той щеше да замине
за родния си край, тъй като отдалече
от Черното море. Ванцаров знаеше
бере колко много аз ценя това му сити-
ково време и ми обеща с велико ува-
жение. Той изказа желанието да ми даде
ръкописи и от някои други ситиково-
реци, като ги остави във Военен клуб
за което погравих кореспонденцията си
тогава.

Виницката на Ванцаров се уволни,
Ванцаров си замине. Никой, нито се
беше оставил за мен. Защо ми така?
Нелюбовах за си обясня.

На 19 септември 1932 година обаче
аз се почувствувах много разочаран. Пор-
тиера на Военен клуб - Варна, ми пра-
даше един обикновен син пак вержу
който беше написан за Мигман П. раз
Пешев. Портiera ми каза, че един